

Sygn. akt I UK 217/15

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z odwołania małoletniego R. J. reprezentowanego przez
przedstawicielkę ustawową - matkę K. J.
przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności
w B.
o ustalenie niepełnosprawności,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 kwietnia 2016 r.,
skargi kasacyjnej K. J. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w B.
z dnia 19 lutego 2015 r., sygn. akt V Ua [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w B.)
na rzecz adwokat A. K. kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł,
powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem
nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej odwołującemu się z
urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 19 lutego 2015 r. Sąd Okręgowy w B. w sprawie z odwołania małoletniego R. J. reprezentowanego przez matkę K. J. od decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B. w przedmiocie zaliczenia małoletniego do osób niepełnosprawnych oddalił apelację odwołującego się.

Odwołujący się zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Zdaniem skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna z uwagi na naruszenie przez Sąd drugiej instancji przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Sąd odwoławczy oparł się jedynie na materiale dowodowym zgromadzonym przed Sądem pierwszej instancji podczas, gdy wynik sprawy o ustalenie niepełnosprawności dziecka, u którego przed wydaniem orzeczenia stwierdzono zespół Aspergera zależał od prawidłowego przeprowadzenia postępowania dowodowego i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych różnych specjalności. W ocenie skarżącego w sprawie doszło do naruszenia art. 382 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 232 *in fine*, art. 241 k.p.c. i art. 278 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*,

bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, LEX 560541). Istotne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Z uzasadnienia skargi kasacyjnej nie wynika oczywista zasadność w przedstawionym powyżej znaczeniu. Zauważyć należy, że podnoszone naruszenie wskazanych przez skarżącego przepisów postępowania dotyczy w istocie dokonanej przez Sąd drugiej instancji oceny dowodów. Wywody skarżącego stanowią zatem polemikę z oceną dowodów i wynikającymi z niej ustaleniami faktycznymi, co, zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., uchyla się spod kontroli kasacyjnej. Ponadto, jeżeli w odniesieniu do ustaleń faktycznych wymagających specjalistycznej wiedzy sąd zasięgnął opinii biegłego, to ewentualne powołanie jeszcze innych biegłych można uznać za powinność sądu tylko wtedy, gdy pierwotna opinia budzi istotne i nie dające się usunąć wątpliwości, a zainteresowana strona wykazuje nieporadność w zgłaszaniu odpowiednich wniosków dowodowych (wyrok Sądu Najwyższego z 12 kwietnia 2012 r., I UK 352/11, LEX nr 1224674). W niniejszej sprawie natomiast Sąd oparł się na opinii biegłej, w której nie kwestionuje ona ustalenia u odwołującego się zespołu Aspergera, lecz uznała, że pomimo to brak jest podstaw do uznania odwołującego się za osobę niepełnosprawną wymagającą konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji bądź konieczności stałego współudziału na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej odwołującemu się w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 19 i 20 w związku z § 13 ust. 4 pkt 2 w związku z § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa

kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).